

Sygn. akt II CSK 436/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący)

SSN Józef Frąckowiak

SSN Anna Kozłowska (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa J. T.

przeciwko Skarbowi Państwa - Szefowi Wojskowego Zarządu
Infrastruktury w P.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 15 czerwca 2012 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 24 marca 2011 r.,

- 1. oddala skargę kasacyjną,**
- 2. zasądza od Skarbu Państwa - Szefa Wojskowego Zarządu Infrastruktury w P. na rzecz J. T. kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

Uzasadnienie

Powód J. T. domagał się zasądzenia od Skarbu Państwa reprezentowanego przez Szefa Wojskowego Zarządu Infrastruktury kwoty 120.576,48 zł z ustawowymi odsetkami oraz skapitalizowanych odsetek od tej kwoty od 26 listopada 2005 r. do 22 grudnia 2010 r. tytułem odszkodowania za szkodę spowodowaną objęciem nieruchomości stanowiącej jego własność obszarem ograniczonego użytkowania. Na kwotę dochodzoną pozwem składały się kwota 98.404 zł z tytułu obniżenia wartości nieruchomości i kwota 22.172,48 zł tytułem kosztów prac niezbędnych dla zabezpieczenia budynku przed hałasem.

Wyrokiem z dnia 22 grudnia 2010 r. Sąd Okręgowy w P. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 92.211 zł z ustawowymi odsetkami od 23 grudnia 2010 r. (punkt I sentencji wyroku), oddalił powództwo w pozostałej części (punkt II) i orzekł o kosztach procesu (punkt III sentencji). W motywach rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy ustalił, że nieruchomość stanowiąca własność powoda, zabudowana budynkiem mieszkalnym, położona jest w bezpośrednim sąsiedztwie lotniska Ogrodzenie lotniska znajduje się w odległości 400 m od domu powoda, pas startowy kończy się w odległości 700 m od domu, samoloty przelatują nad działką na wysokości 50-100 m. Lotnisko wojskowe w ... istnieje od II wojny światowej, a od lat 60. ubiegłego stulecia, startują i lądują na nim samoloty odrzutowe, kolejno MIG-20, Iskra, a od 2006 r.– F-16.

W dniu 17 grudnia 2003 r. Wojewoda ... wydał, na podstawie art. 135 ust.1 i 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r.– Prawo ochrony środowiska, rozporządzenie Nr 82/03 w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska wojskowego Rozporządzenie weszło w życie z dniem 1 stycznia 2004 r. Utworzono nim pięć stref, A-E, w zależności od odległości od lotniska i poziomu natężenia hałasu oraz określono ograniczenia w zakresie przeznaczenia terenów i wymagania techniczne budynków. Nieruchomość powoda znalazła się w strefie B. W dniu 31 grudnia 2007 r. zostało opublikowane rozporządzenie Wojewody nr 40/07 zmieniające rozporządzenie nr 82/03. Na skutek zmiany stref ograniczonego użytkowania, nieruchomość powoda znalazła się w strefie I, w której obowiązują najdalej idące ograniczenia w zakresie wznoszenia budynków i najwyższe

standardy ochrony akustycznej istniejących budynków. Sąd Okręgowy rozstrzygając o żądaniu, przy wykorzystaniu opinii biegłego, który obliczał spadek wartości rynkowej nieruchomości w związku z natężeniem hałasu, ocenił, że na skutek wprowadzenia obszaru ograniczonego użytkowania, z uwzględnieniem faktu istnienia lotniska od kilkudziesięciu lat, nieruchomość powoda utraciła na wartości 92.211 zł i kwotę tę zasądził z ustawowymi odsetkami od dnia następnego po dniu ogłoszenia wyroku i oddalił dalej idące powództwo.

Na skutek apelacji obu stron, Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 24 marca 2011 r., z apelacji powoda, zmienił zaskarżony wyrok w punkcie drugim, w części oddalającej powództwo, w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powoda dalszą kwotę 6.193 zł z tytułu utraty przez nieruchomość wartości rynkowej, z ustawowymi odsetkami od 26 listopada 2005 r. oraz zasądził kwotę 56.631,40 zł tytułem skapitalizowanych odsetek od kwoty 92.211 zł za okres od 26 listopada 2005 r. do dnia 22 grudnia 2010 r. Nadto Sąd Apelacyjny uchylił zaskarżony wyrok w punkcie drugim oddalającym powództwo o zapłatę kwoty 22.172,48 zł z ustawowymi odsetkami, z tytułu kosztów ochrony akustycznej domu powoda oraz w punkcie trzecim orzekającym o kosztach procesu i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w P. do ponownego rozpoznania. Sąd Apelacyjny oddalił w całości apelację pozwanego nie dzieląc jego argumentacji prawnej co do utraty przez rozporządzenie Wojewody 82/03 zmienione rozporządzeniem nr 40/07 mocy obowiązującej jako następstwa kolejnych zmian w ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. i wejścia w życie ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Sąd nie zaakceptował też stanowiska pozwanego co do wadliwości opinii biegłego, a przychylił się do argumentacji powoda, że nie było uzasadnionej podstawy do obniżania kwoty wskazanej przez biegłego z tytułu utraty przez nieruchomość wartości rynkowej; uznał, że odszkodowanie z tego tytułu podlegało zasądzeniu w wysokości dochodzonej. Stąd też, z apelacji powoda, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w części oddalającej powództwo i zasądził od pozwanego z tego tytułu dalszą kwotę 6193 zł z ustawowymi odsetkami od 26 listopada 2005 r. i żądane skapitalizowane odsetki. Z uwagi na to, że Sąd pierwszej instancji nie zajął

stanowiska co do żądania zapłaty za rewitalizację akustyczną budynku, w tej części zaskarżony wyrok został uchylony i sprawa przekazana Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył skargą kasacyjną pozwany, w części uwzględniającej powództwo i oddalającej jego apelację. Pozwany zarzucił naruszenie art. 47 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej (Dz. U. Nr 175, poz.1462 ze zm.), art. 129 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r.– Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 Nr 25, poz.150 ze zm.) oraz art. 316 k.p.c. przez przyjęcie, że w dacie wyrokowania nadal obowiązywało rozporządzenie Wojewody nr 82/03 w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska wojskowego ... zmienione rozporządzeniem nr 40/07, podczas gdy utraciło ono moc obowiązującą w związku z kolejną nowelizacją art. 135 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r., dokonaną art. 144 pkt 21 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz.1227 ze zm.), co Sąd Apelacyjny pominął. Z uwagi na to, że żądanie zapłaty odszkodowania wiązano z obowiązywaniem tego rozporządzenia, utrata przezeń mocy obowiązującej powinna była prowadzić do oddalenia powództwa. W związku z tym skarżący we wnioskach domagał się uchylenia wyroku Sądu Apelacyjnego w punktach pierwszym (zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego przez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda dalszych kwot) i czwartym (oddalającym apelację pozwanego) i zmiany wyroku Sądu Okręgowego przez oddalenie powództwa i oddalenie apelacji powoda, ewentualnie uchylenia wyroku Sądu Apelacyjnego w zaskarżonej części i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód domagał się jej oddalenia i zasądzenia kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Nietrafne jest stanowisko skarżącego, że rozporządzenie Nr 82/03 Wojewody z dnia 17 grudnia 2003 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego

użytkowania dla lotniska wojskowego (Dz. Urz. Woj. z 2003 r., nr 200, poz. 3873), zmienione rozporządzeniem nr 40/07 tego Wojewody z dnia 31 grudnia 2008 r. (Dz. Urz. Woj. z 2008 r., nr 1, poz.1), utraciło z dniem 15 listopada 2008 r. moc obowiązującą, na skutek dokonanej przez art. 144 pkt 21 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (dalej jako u.i.ś.) zmiany art. 135 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (dalej jako u.p.o.ś.). Należy przypomnieć, że tak w dacie wydania przez Wojewodę rozporządzenia nr 82/03, jak i w dacie jego zmiany, w formie rozporządzenia zmieniającego nr 40/07, art. 135 u.p.o.ś., w ustępie 1 stanowił, że „jeżeli z postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko, z analizy porealizacyjnej albo z przeglądu ekologicznego wynika, że mimo zastosowania dostępnych rozwiązań technicznych, technologicznych i organizacyjnych nie mogą być dotrzymane standardy jakości środowiska poza terenem zakładu lub innego obiektu, to dla oczyszczalni ścieków, składowiska odpadów komunalnych, kompostowni, trasy komunikacyjnej, lotniska, linii i stacji elektroenergetycznej oraz instalacji radiokomunikacyjnej, radionawigacyjnej i radiolokacyjnej tworzy się obszar ograniczonego użytkowania. Ust. 2 stanowił, że obszar ograniczonego użytkowania dla przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko, o którym mowa w art. 51 ust. 1 pkt 1, lub dla zakładów, lub innych obiektów, gdzie jest eksploatowana instalacja, która jest kwalifikowana jako takie przedsięwzięcie, tworzy wojewoda, w drodze rozporządzenia. Istotna dla sprawy zmiana tego przepisu nastąpiła ustawą z dnia 29 lipca 2005 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej (Dz. U. Nr 175, poz. 1462 ze zm. – dalej jako „ustawa z dnia 29 lipca 2005 r.”). Zgodnie z art. 19 pkt 5 tej ustawy, art. 135 ust. 2 u.p.o.ś. został z dniem 1 stycznia 2008 r. zmieniony w ten sposób, że kompetencję do utworzenia, w drodze uchwały, obszaru ograniczonego użytkowania przeniesiono na sejmik województwa. Jednocześnie w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. ustawodawca zamieścił przepis intertemporalny, stanowiąc w art. 47 ust. 2, że akty prawa miejscowego wydane na podstawie przepisów zmienianych tą ustawą z zakresu zadań i kompetencji podlegających przekazaniu ustawą, zachowują moc

do czasu wydania nowych aktów prawa miejscowego przez organy przejmujące zadania i kompetencje. Oznaczało to, że rozporządzenie Wojewody nr 82/03, zmienione rozporządzeniem nr 40/07, zachowuje moc – do chwili zmiany lub uchylecia przez sejmik województwa. Tym samym więc problem dalszego obowiązywania rozporządzenia Wojewody, po zmianie przepisu polegającego na zmianie nie tylko organu właściwego do wydania tego aktu prawa miejscowego, ale i rodzaju aktu wykonawczego, został jednoznacznie przesądzony przez samego ustawodawcę.

Sąd Apelacyjny wyraził pogląd, że brzmienie art. 47 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. przesądza, iż rozporządzenie Wojewody nadal obowiązuje. Skarżąca kwestionuje to stanowisko dowodząc, że na skutek kolejnej zmiany ustawodawczej doszło do utraty jego mocy wiążącej. Zmiana, która zdaniem skarżącego miałaby prowadzić do utraty mocy prawnej przez rozporządzenie Wojewody, wiąże się z wejściem w życie, z dniem 15 listopada 2008 r., ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (dalej: u.i.ś.), a konkretnie ze zmianą art. 135 ust.1 i 2 u.p.o.ś. dokonaną tą ustawą. Zdaniem skarżącego, zmiana ta polega na zmianie zakresu spraw przekazanych do uregulowania prawem miejscowym, co przy uwzględnieniu treści § 32 ust.2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. Nr 100, poz.908 – dalej: „z.t.p.”), nakazuje przyjęcie utraty mocy obowiązującej aktu prawa miejscowego z dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej treść przepisu upoważniającego.

Obowiązujący system prawa nakłada na organy stosujące prawa, a zatem niewątpliwie i sąd, potrzebę ustalenia nie tylko treści danego przepisu, ale przede wszystkim, czy dany przepis obowiązuje. Dokonując w tym kierunku wykładni, organy stosujące prawo kierują się regułami walidacyjnymi, z których podstawowa wyraża myśl o utracie mocy obowiązującej aktu wykonawczego w przypadku utraty mocy prawnej przez przepis upoważniający. Kolejną jest reguła zakładająca utratę mocy obowiązującej aktu wykonawczego w wypadku zmiany treści przepisu upoważniającego do wydania danego aktu (por. uzasadnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 lutego 2006 r., P 22/05). Reguły te, wykształcone

w doktrynie i powszechnie akceptowane w praktyce, ujęte zostały również w przepisach § 32 powołanego rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r., do którego treści skarżący odwołuje się w skardze kasacyjnej. Jakkolwiek naruszenie przepisów tego rozporządzenia nie wywołuje z mocy prawa żadnych ujemnych skutków, to jednak uwzględnić należy, że zawiera ono ważne zalecenia dotyczące tworzenia aktów prawnych. Ustalając standardy poprawnej legislacji, tym samym ustalają także standardy poprawnej interpretacji przepisów. Nie ulega bowiem wątpliwości, że istnieje ścisła zależność między zasadami redagowania a zasadami interpretowania tekstów prawnych, interpretacja polega wszak na ustalaniu tak czy inaczej rozumianej woli prawodawcy.

Reguła walidacyjna, o której była mowa, że zmiana przepisu upoważniającego do wydania przepisów wykonawczych do ustawy prowadzi do uchylecia przepisów wykonawczych z chwilą wejścia w życie zmiany przepisów upoważniających, nie może być rozumiana dosłownie, to jest jako działająca w każdym wypadku, gdy przepis upoważniający ulega jakiegokolwiek zmianie. § 32 ust. 2 z.t.p. stanowi, że skutek ten dotyczy sytuacji, gdy następuje albo zmiana zakresu spraw przekazanych do uregulowania podustawowego albo zmiana wytycznych dotyczących treści aktu podustawowego. Niewątpliwie w obu wypadkach chodzi o zmiany merytoryczne. W niniejszej sprawie aktem wykonawczym jest prawo miejscowe. W świetle art. 94 Konstytucji, akty prawa miejscowego upoważnione organy ustanawiają na podstawie i w granicach upoważnień zwartych w ustawie. Przez granice upoważnienia należy rozumieć określenie zakresu spraw przekazanych do uregulowania. Z punktu przeto widzenia zakresu spraw przekazanych do uregulowania należy rozważyć związek rozporządzenia Wojewody z treścią art. 135 ust.1 i 2 u.p.o.ś., po zmianach tego przepisu dokonanych ustawą z dnia 3 października 2008 r. (u.i.ś.).

Zmiana art. 135 ust. 2 u.p.o.ś., dokonana wcześniej, ustawą dnia 29 lipca 2005 r., zmieniła w istotny sposób treść przepisu upoważniającego. Gdyby nie art. 47 ust. 2 ustawy zmieniającej, który przesądził o dalszym obowiązywaniu wydanego na podstawie art. 135 ust. 2 u.p.o.ś. rozporządzenia nr 82/03 Wojewody, nowelizacja art. 135 ust. 2 jako przepisu upoważniającego powinna była, zgodnie z powołanymi wyżej regułami walidacyjnymi i §32 ust. 2 z.t.p., pociągnąć za sobą

utrata mocy obowiązującej wspomnianego rozporządzenia. Natomiast charakter zmian dokonanych w art. 135 ust. 1 i 2 ustawą z dnia 3 października 2008 r. (u.i.ś.) do takiego wniosku nie prowadzi. Uchwalenie tej ustawy (u.i.ś.) było podyktowane potrzebą dostosowania obowiązujących przepisów do prawa unijnego. Zakres jej stosowania, wyrażony w art. 1, wymagał dokonania zmian również w u.p.o.ś., dla ujednoczenia terminologii i wyeliminowania krzyżowania się norm, ustawą uregulowano bowiem m.in. zasady i tryb postępowania w sprawach ocen oddziaływania na środowisko. Oceną objęte zostały planowane przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko, do których zaliczono w art. 59 u.i.ś. planowane przedsięwzięcia mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko oraz planowane przedsięwzięcia mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, jeżeli obowiązek przeprowadzenia oceny został stwierdzony przez organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (ust.1), a ponadto inne przedsięwzięcia, które mogą oddziaływać na obszar Natura 2000 (ust. 2). Przy tym pojęcie „przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko” i „przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko”, jak stwierdza się w uzasadnieniu projektu tej ustawy, odpowiadają dotychczasowej praktyce podziału przedsięwzięć na tzw. grupę I i grupę II, według regulacji z ust. 1 pkt 1 i 2 uchylonego art. 51 u.p.o.ś. Nową ustawą uchylono niektóre przepisy u.p.o.ś., w tym dział VI (art. 40-70) w sytuacji, gdy uregulowania w nich zawarte stanowiły podstawę dla sformułowania dotychczasowej treści art. 135 ust. 1 i 2 u.p.o.ś. Ustawodawca musiał zatem dokonać zmiany art. 135 ust. 1 i 2 u.p.o.ś., co nastąpiło w art. 144 pkt 21 u.i.ś. Zmiana polegała jednak tylko na dostosowaniu treści ust.1 i ust.2 art. 135 do nomenklatury nowej ustawy i odesłaniu wprost do jej przepisów; nie miała charakteru zmiany merytorycznej.

W ust.1 art. 135 u.p.o.ś., przez zmianą i po zmianie tego przepisu, była i jest mowa o tym, kiedy tworzy się obszar ograniczonego użytkowania – zmiana ma charakter redakcyjny. W ust.2 tego artykułu najpierw wojewodzie, a następnie sejmikowi, przyznano uprawnienie do utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania „dla przedsięwzięcia mogącego (zawsze) znacząco oddziaływać na środowisko”, przy czym zakres tego pojęcia na gruncie u.p.o.ś. przez nowelizacją (art. 51 ust. 1 pkt 1 w związku z przepisami rozporządzenia z dnia Rady Ministrów

z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko –Dz. U. Nr 257, poz. 2573 ze zm.) i na gruncie nowej ustawy, u.i.ś. (art. 59 ust. 1 pkt 1 w związku z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko Dz. U. Nr 213,poz.1397), nie wykazuje żadnych merytorycznych różnic. Nie ma żadnych podstaw do dopatrywania się różnicy między zakresem pojęcia „planowane przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko” z art. 51 ust.1 pkt 1 u.p.o.ś., a zakresem pojęcia „planowe przedsięwzięcia mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko” z art. 59 ust.1pkt 1 u.i.ś. Wypełnienie tych pojęć przez wyliczenie takich przedsięwzięć w rozporządzenia wykonawczych również wskazuje na ich przedmiotową tożsamość.

W zaistniałej sytuacji, ponieważ nie uległ zmianie zakres spraw przekazanych do uregulowania w akcie prawa miejscowego, zamieszczenie przepisu wyraźnie wskazującego na zachowanie mocy obowiązującej przez akt dotychczasowy, wydany na podstawie art. 135 ust. 2 u.p.o.ś., nie było konieczne. § 33 ust. 1 z.t.p. zaleca umieszczenie tego rodzaju zastrzeżeń dotyczących aktów wykonawczych, jeżeli zachodzą podstawy z § 32 do stwierdzenia utraty mocy obowiązującej aktu wykonawczego, lecz ze względu na to, że nie jest on sprzeczny z nową regulacją prawną, ma wyjątkowo zachować moc przez określony czas. Tego rodzaju regulacja zamieszczona została w ustawie (u.i.ś.) w odniesieniu do sześciu rozporządzeń wykonawczych, w tym do rozporządzenia wydanego na podstawie uchylonego przecież art. 51 ust. 8 u.p.o.ś. (art. 173 ust. 1 u.i.ś.). Zbędne było natomiast wprowadzanie unormowań odnoszących się do aktów prawa miejscowego wydanych w oparciu o ustabilizowany stan prawny, tożsamy z obowiązującym przed nowelizacją.

Nie można wobec tego zasadnie twierdzić, że po nowelizacji art. 135 ust. 1 i 2 u.p.o.ś., dokonanej ustawą z dnia 3 października 2008 r. (u.i.ś.), odpadła podstawa prawna dla utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania wokół lotniska w Brak wzmianki w ustawie z dnia 3 października 2008 r. (u.i.ś.) na temat mocy

obowiązującej przepisów wykonawczych wydawanych na podstawie art. 135 ust. 2 u.p.o.ś. przed jego nowelizacją dokonaną tą ustawą, oznacza, że rozporządzenie nr 82/03 Wojewody pozostaje w mocy, a to zgodnie z treścią art. 47 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r., do czasu podjęcia w tej sprawie uchwały przez sejmik wojewódzki.

W związku z powołaniem się przez skarżącego na pogląd Naczelnego Sądu Administracyjnego o utracie mocy obowiązującej przez rozporządzenie o utworzeniu obszaru ograniczonego użytkowania w ..., wyrażony w uzasadnieniu postanowienia z dnia 6 października 2010 r. umarzającego postępowanie w sprawie II OSK 548/09, stwierdzić należy, że przyjęta w uzasadnieniu tego postanowienia wykładnia przepisów prawa nie ma mocy wiążącej dla innych sądów i organów na podstawie art. 170 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.). Związanie dotyczy tylko rozstrzygnięcia zawartego w prawomocnym orzeczeniu, w tym więc wypadku związanie dotyczy jedynie faktu umorzenia postępowania w konkretnej sprawie, a nie przesłanek prawnych, które doprowadziły do tego rozstrzygnięcia.

W świetle powyższego zarzut naruszenia art. 129 ust. 2 u.p.o.ś. przez wadliwe przyjęcie, że w rozpoznawanej sprawie, w dacie zamknięcia rozprawy istniało „ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości” powoda okazał się nieuzasadniony

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 398²¹ k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c., art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz art. 99 k.p.c.